

tuló Dugonics-relikviákról, elromló, szétszóródott kéziratokról, kiadatlanul heverő művekről, csonka kiadásokról beszélt, figyelmeztetvén halaszthatatlan kötelességünkre: ne csak a kegyelet, de a tudomány koszorúját helyezzük el Dugonics oszlopánál. E feladatokról még néhány szót! A modern szegedi irodalom Dugonics talárjából bújt ki, de a mester irodalomtörténeti sorsa még helyi vonatkozásban is feltáratlan, megíratlan. Nagyon sürgősen születnie kell hát Szegeden legalább egy szakdolgozatnak, ami felméri a szegedi Dugonics-hagyománynak nemcsak bibliográfiai, filológiai emlékeit, de azt is, mit merített tudományos anyagban, nyelvben, stílusban, magatartásban Dugonicsból Kálmány Lajos, a szegedi parasztnovella, Tömörkény és Móra Ferenc. A Somogyi-könyvtárban

ajánlatos lenne a hagyatéék szakrendbe állítása is, s összegyűjtése mindannak, ami nagy elődünkkel kapcsolatos, akár ha lemásolandó iratanyag is. S szorgalmazni kellene erősen, hogy Dugonics művei — szegedi erőfeszítés nyomán is — újra megjelenjenek. Az Etelka és a teljes Pétdabeszédek újból való kiadása — akár valamely funkcionáló sorozatban (Régi Magyar Prózai Emlékek?) — halaszthatatlan feladat.

Mindezt persze nem mi találtuk ki. Tessék fellapozni *A Dugonics-Társaság ötven éve (1892—1944)* ötven terjedelmes titkári jelentését — Tömörkény, Móra, Banner János írták többek között azokat —, e feladatok ott már rég kijelöltettek. „Szemléljétek, késő unokák fiai”: mivel tartozunk „A nagy Dugonicsnak”!

(KSI)

LIEBER ÉVA RAJZA